

HỒ LY “TINH”

Hồ Ly “Tinh”, chữ Tinh tôi viết trong ngoặc kép vì tôi đang sử dụng từ ngữ của người đời mà tôi không có ý nói đến những loài vật tu hành đắc 1 quả vị gì đó là “tinh”, “yêu”, “quý”, “ma” cho bất kỳ loài vật nào tu hành đắc quả nhưng không phải là người.

Thực tế cũng có những loài vật, cũng như loài người tu học bị dẫn vào đường tà thì cũng có thể tạm dùng những từ như “tinh, yêu, quý...”. Tạm dùng thôi chứ thực tế làm sao khẳng định được đâu là chánh và đâu là tà? Tu theo Phật thì đâu có nghĩa là không bị đọa tại địa ngục? Bằng cứ là trong các kinh sách như “Hồi Dương Nhân Quả”... thì có biết bao nhiêu tăng nhân phải bị đọa? Chỉ có Thượng Đế mới định được đâu là Chánh và đâu là Tà. Vì vậy, là người tu học, người có tu dưỡng và đời sống đạo đức nên bớt dùng các từ xấu dành cho kẻ khác như: Nếu đi trị bệnh cho người bị các phần lực nhập thì đừng nên dùng từ “trị tà”, vì chưa chắc người ta là tà vì nhiều khi người ta chỉ đến để đòi lại những gì người bệnh từng gây ra cho họ, các pháp hữu sơn sắc, học hành không đủ, làm ầu thì coi chừng mình là tà hơn cả tà nữa. Hay người thần trí u tối thì đừng gọi họ là bị ma ám? Ma thì có gì là xấu? Người chết thì thành ma, coi ra ma cũng là người chứ có gì là phân biệt? Không lo học, không chịu động não, không trau dồi trí tuệ thì u ám, chứ tự dung bị chính “mình” ám thì thành tối sao được?

Tuy vậy, tựa đề bài viết này tôi vẫn dùng từ Hồ Ly “Tinh” vì người Á Đông vẫn có sẵn ý niệm về từ này và quý vị hiểu ngay tôi sẽ nói về đề tài gì?

Đạo Viện, đêm 26 tháng 7, bước sang ngày 27, nhằm ngày 14 âm lịch, vào khoảng 1 giờ đêm, tôi đang nằm nhìn lên trần nhà mà tôi vừa sửa lại ban sáng để xem có cần phải làm thêm gì. Bất chợt một luồng gió lạnh, lạ thổi vào phòng mà tôi biết đó là gió âm nên tôi ngồi dậy chuyển vận thông quan rồi chờ đợi...

Tôi tạm dừng lại chỗ này để giải thích thêm về những luồng gió âm. Để hiểu thêm về loại này, tôi cần giải thích thêm về các hiện tượng trong dân gian thường gọi là: Ma đè hoặc bóng đè.

Ma đè là trạng thái mà người đang nằm ngủ hoặc chưa ngủ bỗng thấy chân tay, mình mẩy bị cứng đờ, không cựa quậy, cử động chi được, muốn la hét cũng không được dù rằng thần trí lúc đó rất tỉnh, rất hiểu mọi chuyện. Ngoài các vấn đề cơ, xương, bản thể có bệnh, triệu chứng ấy xuất hiện bởi 2 lý do:

Lý do 1: Do chính bản thể của người bị đè, đè lên họ.

Người bị đè do thể xác tích tụ âm điển, điển trực, tức năng lượng xấu (negative energy) có tánh hướng hạ nên làm cho thể xác bị nặng. Lúc ngủ, thể vía bước ra ngoài như cách xuất vía bình thường của 1 con người bình thường khi ngủ, thì thể vía này bị chặn lại bởi chính thể xác nặng ấy. Tựa như ta đang ngồi dậy rồi bị chính bản thể của ta đè lên trên mà bản thể thì bao bọc toàn bộ thể vía nên con người ta cảm thấy như bị trói nên không cựa quậy được.

Tưởng tượng như vậy: Con người có thân xác và linh hồn, cũng như một ly nước có trộn lẫn bùn đất và bị đẩy động lên bởi sự chuyển động của ly nước (sự sống của bản thể). Khi cơ thể vào trạng thái nghỉ ngơi hoặc ngủ, cũng giống như ly nước được để yên, bùn đất được lắng xuống và nước được chuyển lên trên. Bùn đất được tạm xem là bản thể vật chất được sống, bồi đắp bằng nhiều tạp chất lẫn tạp niệm, ý tưởng lung tung và nước được xem là thể vía nhẹ hơn. Trường hợp ly nước có nhiều tạp chất quá không đủ chỗ cho sự phân ly chất rắn và chất lỏng trong nước, đồng thời chất lỏng này cũng là chất lỏng đậm đặc nên sự gạn lọc rất khó khăn dù rằng ly nước được đặt trong trạng thái tĩnh. Tạm thời có thể xem phân tử bùn đè lên phân tử nước, cũng giống như chính “mình” đè lên mình nên quá trình phân ly khó có thể xảy ra. Người đời không hiểu cứ cho là “ma đè”. Thực chất không có “ma” nào rảnh để đến đè cả!

Cách giải trừ: Khi xảy ra chuyện thì rán bình tâm lại. Nếu niệm Phật hay cầu nguyện thì sự niệm và cầu nguyện này để bình tâm. Còn với cách cầu hoặc niệm thuần túy thì trạng thái vẫn như vậy vì càng hoảng loạn, càng kêu Phật, kêu Chúa thì vẫn thấy “bị trói” như thường. Trong cuộc sống hằng ngày thì nên có những tư tưởng hướng thượng 1 chút, ăn chay để loại bỏ tạp chất trong cơ thể, thiền để tiêu đốt bớt điển trước.

Lý do 2: Nằm trong môi trường điện tích âm.

Với lý do này, dầu cho người bị đè có sự quân bình trong cơ thể thì cũng cảm thấy bị đè, hay bị trói và những hiện tượng kể trên vẫn xảy ra như thường. Cũng như một người dầu tắm rửa sạch sẽ, đứng gần bên 1 hố phân thì cũng ngửi được mùi hôi thối, dầu rằng mùi ấy không phát xuất từ bản thể của họ.

Trong trường hợp này, con người cũng cảm thấy bị đè, bị trói dầu vùng vẫy, kêu la cũng không gỡ được. Tuy nhiên, với trường hợp này nếu người ta yên tĩnh lại (*người ta để yên tĩnh hơn trường hợp trên*), thử hé mắt nhìn khung cảnh chung quanh thì sẽ thấy “có người” và người này sẽ nương theo luồng gió lạnh ấy vào nhà, mà thường “họ” đi vào bằng ngõ cửa sổ. (*Vi vậy, khi làm Trần Pháp, Thấy thường trấn ở cửa chính và cửa sổ là vậy*). Trong các phim thường chiếu là ma có thể đi xuyên tường. Thực ra ma là một thể phi vật lý nên có thể đi “xuyên” tường được, nhưng kẹt... là ma từ người mà ra nên không 1 “ai” nghĩ đến hoặc hành động, hoặc có ý niệm là đi xuyên tường cả.

Tình trạng bị đè bởi luồng gió này rất phổ thông trong dân gian, các vị thử thì sẽ thấy. Và môi trường điện tích âm ấy hay luồng gió lạnh ấy Thầy gọi là “gió âm”. (*Ghi chú: Hầu hết toàn bộ bài viết trong tập Bút Ký này Thầy viết với con mắt của người đời nên Thầy dùng từ “tôi”, chỉ khi hướng dẫn và đứng với góc của người Thầy thì Thầy sẽ dùng từ “Thầy”*).

... Ngay từ luồng gió lạnh đầu tiên thổi tới, tôi đã biết đó là luồng gió âm nên tôi ngồi dậy, chuyển vận thông quan và chờ đợi. Tôi nhớ, tôi hít thở đúng 2 nhịp thì từ ngoài cửa sổ, một cô gái đáng người ốm, cao, mặc toàn màu đen bước vào.

Cô có thân hình và gương mặt thật là đẹp, dù rằng tôi đã quên gương mặt của cô ta nhưng tôi nhớ là rất đẹp, nhất là mái tóc của cô, dài, xỏa ngang lưng, đen tuyền và óng mượt tựa như mái tóc của các cô người mẫu quảng cáo xà bông gội đầu vậy.

Đêm 14, ánh trăng tỏ rạng khắp núi rừng của Đạo Viện, cộng với hơn 3 ngọn đèn cầy, 1 ngọn đèn dầu trong phòng nên tôi nhìn thấy cô rất rõ. Mái tóc của cô là một ấn tượng dễ ghi nhận cho người đối diện, dòng tóc bay lất phất theo gió như 1 dòng suối chảy. Cô tiến đến trước tôi cúi đầu chào. Tôi hỏi:

- Cô là ai?
- Con là Chu ....

Ngay tức khắc, tôi hiểu đây là chơn linh của một con chồn, tôi gật đầu, xong cô chào và ra đi.

Đến nay thì tôi đã quên tên của cô, tôi chỉ còn nhớ cô mang họ Chu (*mỗi ngày tôi gặp nhiều người, nhiều vật, nhiều phần nên với bộ óc giới hạn của đời, tôi không nhớ hết được*).

Các Chư Vị trình:

- Con chồn ấy có 1 kiếp mang thân người ở bên Tàu, người ấy mang họ Chu !

.... Đêm hôm sau, nhằm ngày Rằm tháng 6, cũng hơn 1 giờ đêm như ngày hôm trước, nghe tiếng động dưới nhà, Giàu bước xuống và soi đèn vào nơi phát ra tiếng động thì phát hiện ra 1 con chồn lớn. Điểm ghi nhận đầu tiên của Giàu về con chồn này là con chồn ấy rất đẹp, lông đuôi của nó mở rộng ra, đen tuyền và thật là mượt.

Con chồn ấy rất điềm tĩnh, đứng yên nhìn Giàu, không như những con thú hoang khác khi gặp người, lại là người rọi đèn vào mình thì bỏ chạy.

Thường ngày khi gặp các con thú như nai, rắn,... thì Giàu gọi ơ ơ nhưng lần này thì Giàu trở lại lên lầu, đánh thức con chó Berger tên là Saiga và mang chó xuống nhà để đánh đuổi con chồn....

Đạo Viện hiện tại không những chỉ lo về mặt an ninh mà còn phải quan sát và đề phòng lâm tặc, người ăn cắp cây, gỗ và nhất là săn bắt thú mà Đạo Viện VVQN vì mua từ công viên quốc gia của Hoa Kỳ nên có nhiều loài thú quý hiếm có tên trong danh sách đỏ của thế giới. Vì vậy, thời gian này, tôi đang cho thực hiện một đội quân khuyến toàn là chó Berger (German Sheperd) xin từ chính phủ để tăng cường việc tuần tra và bảo vệ an ninh tại Đạo Viện. Tên của các con chó này được đặt bởi tên các loại vũ khí như: Uzi, Magnum, AK, Canon, Missle...

Saiga là tên loại súng AK47 được cải tiến của Nga, và con chó Saiga là con chó đầu tiên được đưa lên Đạo Viện để thí nghiệm việc thực hiện một đội quân khuyến.

.... Con Saiga vẫn còn đang ngái ngủ, theo chân Giàu xuống lầu đến trực diện con chồn với khoảng cách khoảng 2 mét thì mới tỉnh giấc và nhận ra trước mặt mình là một đối tượng lạ.

Dưới ánh trăng rằm sáng rực, lại được thêm ánh đèn pin loại lớn trợ chiến của Giàu luôn rọi thẳng vào mặt đối phương, con Saiga bắt đầu hùng hổ, nhe nanh và chuẩn bị tấn công.

Con chồn cũng thủ thế, giữa 2 đối thủ trước mặt mình: Giàu và con Saiga. Có thể con chồn đã chọn Saiga làm mục đích tập trung lực để phản công, dầu rằng bên cạnh đó, Giàu nói nó cũng đang dáo dác tìm cây để trợ chiến cho con Saiga.

Con mắt và mặt của con chồn hướng thẳng đến con Saiga và loại bỏ sự tập trung vào người đang cầm đèn, điều này đã cho thấy con chồn có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu với nhiều kẻ địch 1 lần, phải biết tập trung sức cho một hướng nào cần thiết nhất khi sức chiến đấu không đủ để cung ứng cho mọi mặt trong mặt trận. Nếu con chồn tập trung sức tấn công Giàu, cho dù Giàu bỏ chạy thì chưa chắc con Saiga sẽ chạy và con chồn phải tốn sức đánh tới 2 đối tượng 1 lần nhưng ngược lại, nếu con chồn đánh bại được con Saiga thì chưa chắc Giàu còn trụ được tại mặt trận. Vì lúc ấy miệng của Giàu cứ bai bai gọi tôi chí chớ... thông thường khi tác chiến, cũng như khi đang làm 1 công việc dứt điểm 1 ai đó, 1 đối tượng nào đó mà người nào có miệng lép chẹp nhiều nhất sẽ là kẻ dễ bị hạ nhất.

Con chồn và con Saiga kèm nhau, gầm gừ khoảng 3 phút đồng hồ, Giàu kể cho tôi là không 1 con nào dám tấn công trước, con Saiga thì rất hùng hổ vì có nhiều lợi thế: Thân xác, sân nhà và được trợ chiến... còn con chồn thì rất điềm tĩnh chờ địch.

Một lúc sau thì con Saiga nhảy vào tấn công, Giàu nói, Giàu chỉ nghe 1 tiếng “xoẹt” thật là lớn, thì thấy con Saiga bị bật bắn ra ngoài, rồi nó chạy như điên loạn, đến nỗi tông đầu vào nhà tắm rồi té bật trở lại, rồi chạy như thằng điên. Mùi hôi của chồn bốc ra mù mịt...

Con chồn vẫn còn đứng đó, yên lặng nhìn đối thủ của mình chạy như điên loạn. Giàu kể lúc đó nó gọi Thầy ơi ơ ơ nhưng Thầy không ra, còn con chồn thì vẫn đứng yên hàng phút đồng hồ, rồi cuối cùng nó lững thững bỏ đi và nghe nói những ngày kế tiếp theo đó nó có trở lại nhưng tôi thì cũng không có dịp gặp.

Kể cũng lạ, khi Giàu gọi ơ ơ trước cửa phòng tôi mà tôi cũng không nghe, dầu rằng chú Ngọc ở phòng cuối dãy cũng nghe thấy. Tôi thì chỉ nghe bên ngoài có tiếng rầm rầm, tiếng chân chạy thình thịch như điên của con Saiga, cho đến lúc tôi ra ngoài rầy con Saiga thì mới nghe Giàu kể chuyện trên.

Lúc nhỏ đọc các sách như: Kim Cổ Kỳ Quan, Liêu Trai Chí Dị, có những truyện nói về Hồ Ly “Tinh” và diễn tả hồ ly tinh thường xuất hiện dưới ánh trăng. Hôm ấy là đêm rằm, có trăng thật sáng, chi tiết trùng hợp, cũng lạ!

Sau đó, tôi mới kể cho chú Ngọc và Giàu nghe chuyện cô gái họ Chu mà tôi gặp hôm trước với mái tóc xỏa dài, đen huyền của cô gái thật đẹp để làm cho người chú ý. Giàu nói, sự chú ý đầu tiên của Giàu về con chồn này là cái bộ lông đuôi của nó. Đen huyền, mở rộng và thật đẹp.

Các Chư Vị thì cho biết đây là con chồn núi, tu hành đạt quả vị thấp, dưới bậc Địa Tiên.

Có lẽ do chán nản với “công năng tu tập” của một số phẩm sắc tại Việt Nam, tôi tiếc, con chồn ấy không phải là 1 con người, vì là 1 con người, nó sẽ là người rất có khả năng và bản lãnh, đó là cái mà tôi cần ở những đệ tử của Vô Vi Quy Nguyên. Nhưng nếu là con người thì chắc những vị phẩm sắc tề ở trên cũng sẽ nói nữa, vì đó là một cô gái đẹp và nhất là cô gái ấy có khả năng hơn mình xa. Khả năng này không phải chỉ 1 mình tôi nhận thấy mà Giàu và chú Ngọc ai cũng nhận thấy.

Trong một buổi họp đạo, tôi nói với các pháp hữu về cảm nghĩ của tôi về con chồn:

- Là 1 con thú hoang nhưng rất điềm tĩnh, không có 1 phản ứng như những loài hoang dã khác. Đến 1 nơi lạ, có người ở, gặp 1 con chó lớn hơn mình gấp 4 lần, mà là loại chó trận Berger, lại có thêm người trợ chiến cho nó, rọi đèn vào mặt,... vậy mà nó rất điềm tĩnh, không hoảng loạn, nếu nó chạy thì chắc chắn nó sẽ bị chó vật chết nên nó đứng lại lựa thế mà đánh. Đánh cú nào ra cú đó, rất biết quan sát, khi địch chạy nó cũng không rút êm mà còn đứng đó để chờ đợi, chỉ bỏ đi khi thấy Thầy không ra, cho thấy phong thái của nó rất bình tĩnh và luôn nhớ mục đích của mình. May, đây chỉ là quả vị dưới Địa Tiên mà hơn xa gần như toàn bộ các huynh trưởng tại Việt Nam đã bị thanh lọc. Các vị ấy tu hành cả hai ba chục năm hơn mấy lần tuổi thọ của con chồn, cũng không điềm tĩnh được như con chồn này, thấp hơn 1 con vật có quả vị dưới Địa Tiên. Coi ra chuyện về với Vua Cha và Mẫu Mẹ của các vị ấy chỉ là chuyện nằm mơ. Các vị khác hãy lấy bài học của con chồn này để làm bài học của mình, phải biết cột cái tâm của mình, cột cái lòng bung xung của mình trước nghịch cảnh.

Bibi hỏi:

- Thực ra em cũng chưa hiểu rõ về Hồ Ly Tinh?

Cô Vân trả lời thay:

- Hồ Ly Tinh là loại chồn thường hiện làm người để dụ dỗ đàn ông.

Hương hỏi:

- Tại sao từ trước đến nay luôn nói loài chồn thường dụ dỗ đàn ông?

Thầy trả lời:

- Thực ra không phải Hồ Ly “Tinh” là phải dụ dỗ đàn ông, mà tất cả chúng sanh, mỗi loài đều có đặc tính riêng của nó. Ví dụ riêng về con người, các vị có bao giờ để ý người nào có mùi nặng, mùi ở đây là do các tuyến trong người tiết ra chứ không phải là mùi thúi do bị nhiễm khuẩn, những người ấy hormon họ mạnh nên họ mạnh về tình dục. Gần người Trung Đông mình có thể ngửi thấy mùi của họ rất nặng và người Trung Đông mạnh về tình dục nên các quy luật xã hội nơi đó có mở để thỏa mãn sự tự nhiên của họ như luật nhiều vợ của Hồi Giáo hay bộ kinh Karma Sutra đặc trưng của Ấn Độ cũng là bộ kinh về tình dục.

Con chồn cũng vậy, vũ khí của nó là mùi nên cho thấy hormon nó mạnh vì vậy chuyện tình dục là 1 chuyện bình thường trong sinh hoạt của loài đó. Con chuột nếu tu thành “tinh” thì bản tánh của nó sẽ nhảm nháp, ham moi, ham thọt,... nhưng con chồn thì là tình dục vì đó cái tự nhiên của nó, chứ nó không phải nhằm vào cái đó để “hại người” hay để “dụ dỗ người”, mình đừng nói như vậy không đúng. Cũng như người Á Đông mình thì ăn cơm, người Mễ thì ăn đậu, người Mỹ thì ăn lúa mì, ăn khoai, ăn bắp, không nên vì cái tập quán, cái ăn chính của họ khác mình mà cho họ không có văn hóa, hay mình ăn cơm bằng đũa nhưng có nhiều giống dân họ ăn bằng tay, bằng bốc... đừng vì vậy mà cho họ là ... mọi. Người Pháp chỉ dùng bắp để cho ngựa ăn thì đừng vì vậy mà cho những người ăn bắp là ... ngựa.

Là người tu thì nên rộng rãi 1 chút, thấu đáo 1 chút, nếu thấy đội ở 1 vấn đề nào đó thì phải ngồi xem lại tại sao mình đội. Một con hồ ly hay một con thú nó tu hành, đạt được 1 quả vị nào đó dầu nhỏ thì cũng nên khen nó chứ tại sao phải gọi người ta là “tinh”? Nó đẹp thì kệ nó chứ ai mượn khoái nó rồi la làng là bị nó dụ?

Cũng như con người khi mắc cầu thì phải đi cầu, đi cầu thì phải thú. Hồ Ly thì cũng đâu phải là Phật, hormon của nó sản xuất nhiều thì nó phải làm gì? Cũng phải kiếm chỗ giải quyết mà thôi! Miễn làm sao là đừng vì ham muốn, quá lố, bất bình thường theo mức độ bình thường của nó là được (*bình thường của nó chứ không phải là bình thường của con người*).

Theo các thống kê khoa học, dựa trên sự nghiên cứu của toàn bộ các loài trên trái đất thì chỉ có con người và con cá heo mới có sự hưởng thụ qua tình dục. Còn các loài khác, tình dục là một hành động duy trì nòi giống thuần túy. Vậy là con người, nhất là con người nhỏ hẹp đã cố tình đẩy cái xấu của mình cho loài khác lãnh....